KELETI ARTHUR

ANGYALI ÜDVÖZLET

VERSEK

BUDAPEST
1916

GRILL UDVARI KÖNYVKERESKEDÉS
KIADÁSA

EX-LIBRIS
REICHARD LÁSZLÓ
KNER

Igaz barátsággal ajánlom
Hegedüs Istvánnak – a Költőnek
1912 december havában
Keleti Artúr.

ANGYALI ÜDVÖZLET

KELETI ARTHURTÓL MEGJELENT

A KÁMZSÁS FESTŐ STRÓFÁI
VERSEK GULÁCSY LAJOS RAJZAÍVAL
GRILL, BUDAPEST, 1912

MEGSZENTELT PUSZPÁNG
GEORGES RODENBACH NOVELLÁINAK FORDITÁSA
GRILL, BUDAPEST, 1914

KELETI ARTHUR

ANGYALI ÜDVÖZLET

LITÁNIÁK

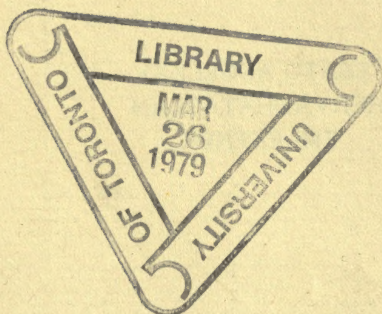
GRILL UDVARI KÖNYVKERESKEDÉS KIADÁSA
BUDAPEST
1916

A CÍMLAPOT ÉS A KÖNYVDÍSZEKET GARA ARNOLD RAJZOLTA

BEATO ANGELICO
HERVADHATATLAN
EMLÉKÉNEK

«NEM ISMÉREM EL A FELSŐBBSÉG MÁS ISMERTETŐ JELÉT, MINT A JÓSÁGOT»

BEETHOVEN EGY LEVELÉBŐL

CSAK AZ RÉGI ÖRDÖG VAGYON TEBENNED

S ki versemet olvasod talán ágyadban este
mielőtt elaludnál altató olvasmányul
s hogy letetted már könyvem s a gyertyád is elfujtad
vagy enyhe lámpád lángját kezeddel lecsavartad
és a falnak fordulsz be s lágy s langyos paplanod
a szájadig huzod fel (ha épp ugy szereted)
s egy kicsit eltünődvén bágyadt és álmosan,
ásitasz is nehányszor s tán elképzelsz magadnak:
milyen is lehet vajjon e lankadt s szelid verseknek
írója milyen sápadt és megbékélt s szelid
s vajjon mit is olvashat esteli olvasmánynak,
talán Anatole Franceot vagy egy ó imakönyvet,
Ambrosius püspöknek régi irásait vagy
egy avitt latin költőt s szegényke szent Ferencnek
kedves virágoskertjét olvassa míg elalszik,
s megbolygatott szivedben még sírnak benn a versek
és úgy érzed hervadt vagy s a két kezed elernyed,
révedten s félálomban, oh mit is nem hiszünk el
s azt gondolod magadról hogy te is épp olyan vagy,
olyan szelid s magános s olyan jó mint a költő

(engedd hadd nevezzelek jó s jámbor olvasónak)
csak épp hogy te sohase irtál vagy szóltál erről,
kérlek mégis hallgass meg tovább is aki téged
irgalmasnak és jónak hitetlek el magaddal
(az ember sohse higyjen ha változó szivének
s agyának is csak akkor ha sokat iskolázott,
én csak szüntelen s igaz ihletemben bízok meg)
s úgy mondom ahogy érzem és ahogyan hiszem,
az utánna érzés kedves de a komoly művészet
sok szép oszlopon áll meg akár egy szép arany dóm
s te lágy soraim mégis csak éppen hogy megérzed
s hogy egészen megértsed néked is egy kicsit
művésszé kéne lenned s bizony egy kicsit jónak
s mert jónak lenni mindig és örökkön szelidnek
már némi bölcseség is és fárasztó sokaknak,
fogadd meg hát szavam : légy olyan amilyen vagy,
e kis világon minden csak öltözködés dolga
s nem én mondom először : légy magad,
s ne légy szelid s ne légy jó, ha nem vagy szelid és jó
(csak hogyha lehetőség van erre benned mégis),
mert hidd el a gyilkosnak is van csendesebb perce
és elfelejti vétkét s oly enyhe és szelid
és sírni tudna talán jóságában úgy érzi,
mindent elfelejt mégis másnap s a régi rossz,
ezért mondom ne higyjed hogy néhány szép soromtól
szived mint az én szivem olyan jó és szelid már
(csak képzeled együgyün s még inkább elhiszed csak),

hogy te is mint feltartott ujj társtalan vagy s magános
és magadra hagyatott szegény s hervadozó bölcs
s kedves és együgyü már akár egy gyenge bárány
és mindenik symbolum ismert és régi néked,
vigyázz az én bánatom nem a te bánatod még,
vigyázz mert ha versemből érzed csak meg magányod
még nem siránkozhatsz hogy életed magános
s ha olvasod szelid vagyok, még nem vagy te is bárány
s csak versemnek csengője csenget le a nyakadról,
én mondom én tudom, nem vagy más csak ki voltál
tegnap s tegnapelőtt nem oly könnyü levetni
régi énünket higyjed, légy hát jó és szelid
s emberebb hogyha tudsz s gyónj meg magadnak sokszor
és mélyitsd el magad és valld be alázattal,
én rossz voltam Uram tudom, szánom és bánom,
de hogy jó kis versemtől szelid és jó lettél már
s hogy nagy alázatodban már túlárad szived
(csak versem hiteti el, képzelteti veled)
s ha egy percre tán boldog vagy,
vagy boldog lehetsz ettől
(oh olyan mindegy mitől nyugszunk meg egy kicsit),
aludd tőlle nyugodtan lágy párnáid között
az igazaknak álmát,
jó kis szamaritánus
s hidd jók az emberek s egymásnak békét hagynak
s esténkint meggondolják hogy mit is tettek aznap
hogy meg nem bántottak-e s aláztak-e meg senkit,

hogy mennyi volt a könnyük s mit adtak a koldusnak
s hogy segitettek-e kin tán segithettek volna,
kik elhiszik maguknak hogy jók sokan akadnak,
én mondom s én tudom:
ne higyj szegény magadnak.

(«az okos költőknek»)
s a sok kis költők is kik éppen ezt s igy érzik,
bocsássák meg nekem hogy im elvettem nékik
(ki gyenge szívvel még siránkozni sem restell,
a muzsák kedves inassa s kis mester,
ki tisztességgel mondom hogy kontár sohse voltam)
mi a nyelvökön volt már s épp csak hogy meg nem irták
e hálás kis tanitást s amit már meg is bántam,
az olvasónak szántam s inkább némely irónak,
mert fájt mégis hogy ami bennem szép és nemes
s mire sok olaj ment el amig felnevelődött
néhány ügyes profánnak ingyen hulljon ölébe,
csak ugy Isten Nevébe

(oh jobban is lett volna hallgatni erről szépen,
oh miért is nem tettem a szájamra az ujjam, oh minek is
beszéltem.)

AZ EGYKEDVÜ PÁRKÁK

JUHÁSZ GYULÁNAK

S kinek fáradt szivében az elcsüggedt reménység
nyujtna még bús virágot egy szép kedves elé
(s ki régi életét csak magányban lelé)
s sötét estékben jár s nem alszik már el ágyán
s fáradt fejét lehajtva a magány bús párnáján,
ágyán, mely álomtalan, szelid, szegényes, tiszta
s a délutánt siratva s holdat és éveket
(soha soha nem élte talán az életet)
s mégegyszer visszatérne, talán, ki hinne néki
(a bánat, a magány, szép nemesség, bús ékszer),
egy csendes kis életbe és életét is élné
vagy álmos éveit mindétig visszakérné,
a három vén nővértől az ó fonószék mellett,
hogy élete fonálán munkálnak s bús merengőn
vén szókat mondogatnak a méla zajban (s enyhén
aszott kezük sok ráncán elbágyad a fonál,
lankadt fonál az orsón, kis élete, mi van még):
lankadt és bús fonálból csak bágyadt évek telnek

s a vándorlók megint megint csak útra kelnek
(elfonnyadt életükkel mely messzi és beteg dal)
s csendben tovább ballagnak a régi, égi uton,
szelid holdkórosok s kezükben ódon bot van,
holdtalan éjjük mélyén, derüs szivvel s magukban
(s csak bölcsőjük volt, botjuk s egy vén elhervadt kámzsa)
s szeliden mennybe múlnak a lemondás magányán,
feltartva szende s enyhén két megszentelt lágy ujjuk
s alázattal s jó szivvel térnek meg, földi útjuk
rég vágytalan már, boldog s áldott reménytelen,
szegény jó lelkek sorsát, jó kis szentjeid sorsát,
gondold meg Istenem.

ÉGI KERTEK

GARA ARNOLDNÉNAK

«s ha megunok mindent a játék végén
tudok majd menni derüsen és békén,
(fáradt kis élet, bágyadt őszi búcsu
nem fáj a távozás belőle és a búcsu)
elárvult üres kézzel s ráncos arccal,
ki rég felhagytam minden földi harccal,
ki megtaláltam mindent s elvesztettem
s mi menendő volt hagytam menni, menjen...»

S a gyermeknek, nekem, minden csak játék
és ékszer, drágaság, könny s szép ajándék,
a perc ami örömöt ad nekem
s ha fáj, ha fáj, ha fáj kis életem
s hogy mégse éljek kis örömtelen,
Istenke add hogy enyém legyen minden
ami csak szép van, megható és ingyen:
a mult, gyerekkor s emlékek varázsa
és sok szép ünnep szép fonott kalácsa
s minden kedves nők és minden kis őzek
kik lankadt nyelvvel a patakra jőnek,
minden kis templom és kedves malom
s a szép liszt mit az álmos molnár őröl
a percek túnyaságán: az unalom,

minden harang s a sok kis kedves kertek
s a gyermekek kik szépen énekeltek
a kápolnában a litánián
s enyém legyen minden gyenge új ág
s ami más arcokon virul az ifjuság
és minden régiség és minden ami szép,
sok elborult és kedves régi kép
és minden messzi és sok sok vonatjegy
és minden szép táj hova a vonat megy,
minden szépségek és minden csodák
mik kedves tiszta kis üvegburák
alatt bágyadnak s mind a régi fák,
a nyájas völgyek liget s kis halom
s ahová leülhetnék minden pad, sírhalom
és minden régi kút hol elbágyadva végén
utamnak felüdülnék életem szürkeségén
s minden mosolygás és derüs tekintet
(a kedvesem szeme hogy enyhén rám tekintett),
a sok szép kék szem hogy enyhén tekintget
és minden dal mit énekelnék kedvvel
s egyszerü, szép mit kedvesem is kedvel
s minden kedvesem, szép mind aki volt,
s úgy lengne életem felett mint enyhe hold
(s úgy csüngjön életemen lelkem vágya
mint lágy emlőn egy kisded gyenge szája
s tápláljon langyos és megnyugtató tej,
enyhe melegség s soha semmi kétely)

s ha megunnám kis életemet vedd el
Istenke s más kis jó gyereknek tedd el
s én visszaadnék mindent ami szép volt
s lennék két üres, árva kézzel szép holt,
elfáradt gyermek s mit el nem ereszthet
szoritna kezem egy kis fakeresztet,
s amit mosolygó fejem fölé szúrnak,
rajt kedves lágy sor «Báránnya az Urnak
Már Alszik Békén Égi Nyoszolyán
s megenyhülve bús ifjusága végén
Egy Gyenge Gyermek Mosolyán».

MENNYEI KISDED

«Bizony mondom: az angyalok nincsenek
mind az égben
és vannak még szép kincsek, itt lenn is, a
szemétén»

S én vagyok a pásztor aki messziről jött
és hajadonfőtt a csillag után,
mert már rég, már rég üres volt a jászol
és panaszosan bőgtek vágyaim, a tiszta tehenek
s én térdepelek most messzi vándor
a lábaidnál mosolygó drága kisded
(egy miniator, aki szentképet fest majd rólad,
elfáradt utas, utasa egy békés hajónak,
min a bánatom szunnyad lágy párnán
és úszik utánam és mindétig örökre vár rám)
s Te vagy a Szűz és a Gyermek,
ne nevess ki, ne bánts, ne vess meg
hogy vártalak mindig s hogy szeretlek
s alázattal s örökre nézlek
bánatos bamba szemmel,
mert én vagyok a három jó királyok
a messziről jött: szelidség, alázat és a jóság,

a szelid s fehér fivér és elhervadt barát,
az elrejtett arcu koldus
aki nem kér s el nem is fogad semmit,
tőled kis gyenge bárány,
sápadt mennyei kisded,
ki együgyü vagy, tudatlan, kedves
és lágy emlőt kíván még gyenge szájad
és gyenge tested fátyol
és véred bágyadt méreg
s már tömjénnel és zsoltárral
im örökre dicsérlek
és méla dudaszóval
s szegény és kis szivemben
szép ajándék van Néked,
amit jó kis szemem lát, bizton mások is látják,
a feletted lengő angyalt s kezében a pergament
(oh oly szép enyhén bágyad kis fejed glóriája)
s én csendben olvasom s mindenek olvashatják:
«Akire Rámosolygott Mind Mind Boldog Az. Amen.
S Paradicsomba Megyen Be Minden Szentekkel. Amen.»
régi és szép betükkel igy szól rólad az írás.

SZEGÉNYKE HERVADOZÓ

»s a szíveinkben úgy csókolta egymást
mint két kedves galamb, a szelidség s
a jóság«

S hogy elmúlik tőlem a délután, szegény
s hogy elmúlik tőlem kis életem, szegény
s hogy bágyadtan lelankad két kezem
s elhervad ifjuságom,
s hogy elmúlok e szép világon
leégő gyertya, hervadó virág, fakuló himzés,
szentelt barkaág, fekete galy
s szürkéje mind leomlik,
szürkéje is leomlik elfáradt életemnek,
talán valami rossz öreg szem vert meg
hogy szent vagyok s úgy kisér minden múlás
s sötét kapujával az elmúlás
oly ifjan s öregen vár hogy előtte lehulljak
s én élnék még, szeretnék és énekelnék néha
és derüsen mennék be és éretten és békén
a dús aranykapun a neve: teljesülés
s ha minden szép dalom elénekeltem már én
fáradt és okos koldus a templom lépcsején,

alázattal kuporgó egy bárány és egy gyermek,
ki ingyen énekeltem magamnak és Te Néked,
s akitől im búcsuzom, az Ur legyen Te Véled,
oh nékem lágyan int már a békés égi élet
s enyhén megáldlak Téged mig útra indulok,
emlékeink közt járni már lelkem lehanyatlik
s ha bamba bús szemekkel tán visszarévedek még,
(és elfáradt szivemben dereng tán életed)
ne gondolj semmit Kedves már nem emlékezés
(a távozónak sorsa hogy mindent ujra lát meg
ami kedves volt néki és égi rendelésből,
szép, fakó képeket lemúló életéből
s egész életét érzi, hogy üresen ne menjen)
félénk és szép szemeddel oldozz most hát fel engem,
a csendes búcsu oly szép s a szemekben marad
s kiz őz tekinteted csak szebb lesz még és mélyebb
s mig hívni fognak engem, lágy égi harsonákkal,
üdvözlégy szelid arany: oh beteljesülés,
addig is amig mennék a kedvemet tegyétek
(s szavát a távozónak mely jelentős és emlék)
s fáradt fejem alá lágy párnátok tegyétek
kedves jó angyalok, szelid enyhe testvérek,
enyhe szelid párnátok, a neve: feledés.

A SZEGÉNY PRZEMYSLI LELKÉSZ NAPLÓJÁBÓL

a vár eleste után, március 24.

S hogy elvettetek tőlük mindent mindent,
ne bántsátok szegény kis életük,
ők jó fiuk s derék legények voltak itt lent
s testvéreitek a közös szenvedésben
mi ránk szakadt kilencszáztizennégyben
s minek a neve: háboru,
már életük felett leng szelid, bús boru
s hervadtan mennek kezükben kis batyúval
és éhesen és szivükben szegényben mélabú,
már foglyok s kiknek gyenge szivük úgy fáj,
egy rátok bízott méla szelid kis nyáj,
síró vitézek, könnyes szemük s kevés szavúk,
szóljatok nékik enyhe és kedves szókkal
és illessétek homlokuk bús csókkal,
övék a gyűrű s övék a pálmaág
és minden gyenge uj májusi ág
és szóljatok hozzájuk: kis testvérek
s adjatok nékik, amit csak lehet,

egy tál vizet, hogy hűsithessék arcuk
és kenyeret és lágy és puha szalmát
min szótlan, békén álmodni lehet,
hogy ami szép volt e bús kis világon,
eszükbe jusson a kis, messzi ágyon,
az anyjuk, kis testvérük és a kedves,
akibe törött kis szivük szerelmes,
régi életük emléke s mint nehéz bor
álmositsa el őket a gyerekkor
és higyjék hogy kis életük csak álom
és minden, ami történt a világon,
bús fogságuk legyen arany kalitka,
oh idegenek és mégis testvérek
s akiknek szeme oly irgalmas s oly kék,
simogassátok meg a sok szegénykét,
hogy elfelejtse szomoru kis sorsát,
lágy kézzel és arra gondoljatok,
hogy egyszer mégis szép csend lesz és minden
enyhe béke szép kis földünkre száll le
és minden kis katona, minden kis juh
hátáról lekerül a sulyos borju,
s nem kell hogy öljön s kis izzadt homlokát
megtörülheti s az idegen ágy
és minden emlék lesz majd néki, bús kis emlék
s amig e szép s jó idő eljövend,
legyen szívetek kis irgalmas kert
s amiben enyhe kék virágok nyitnak

és eljövendő szép arany világok
áldják majd érte szőke fejetek
s a jó kis foglyok, szelidek s szegények,
jó ellenségek, társak és testvérek
az Isten legyen Veletek.

TÁVOZÓ PÁSZTOR ÉNEKE

LESZNAI ANNÁNAK

«kis szerelem, kis bánat, kis világ,
csak búcsuzás tőletek minden versem»

Ugy fáj elmulni látni álmom, úgy fáj
s aludni majd és megint csak aludni
és hervadni a lemondás magányán
s szegény kis szürke életem siratni
és elgondolni mi lehetett volna
és elgondolni ime semmi sem volt
s hogy szegény szivem hiába jó pásztor,
kis kedves nyája már örökre szép holt
s most búsulhat már botra támaszkodva,
ellankadt lábbal és lehajtott fejjel,
a szerelem oly szép csengetyüszó volt
s oly enyhe kék szalagokról csengett el
s most várhatja megint föltámadását
a szegény lélek s tán örökre várhat
s arany derüje hervad s már kis bánat
bágyadozik benn s lankadoz utánad,
mint szenteltvíznek hűs cseppje illetted
kis homlokát és hogy enyhén ébredjen,

o égi Gyermek ki hozzá küldettél
hogy teljen kis ideje s énekeljen,
s most rossz kis szókkal mindent tönkretettél
(egy álmodót álmából felkeltettél),
már szívem minden enyhe kis harangja
múló szerelmem énekli szeliden
s kit mindig elhagyott a kis szerencse,
kis bánatára már panassza sincsen,
mert bölcs és agg és nem lepi meg semmi
s magában szól: kis szívem megpihenni
s te gyenge gyermek, szívem szép kicsinnye,
angyal s kis ördög egy virág képében
s akiért fáradt szelid szivem úgy fáj,
ki el fogsz veszni s akit elvesztettem,
búcsuzz szeliden oh eltávozó már
a kis zarándok kinek kis szivében
(oly angyalin szólott a sok szelid sip)
szép égi énekeket orgonáltál
s kinek sok bágyadt álma nem kiván már
jó zöld füvet: sok kis néhai bárány,
csak vézna kis lábadnál csendben őriz
s a pásztor messze megy, oh Isten őrizz,
hogy visszajöttét, rossz gyermek, megkivánd.

BEATUS ILLE

KATONA NÁNDORNAK

Boldog az én mondom, aki örökre
mint feltartott ujj társtalan s magános,
magára marad testvérei közt is
és senkit közel nem enged magához,
kis szamarán vidáman lovagolgat
és mindig megy és meg is áll és néz is,
oh oly közel van nyájasan mosolygó
s oly messze, távol mindenektől mégis,
csak kis nyugalmát óvja és derüjét
s kis napjai szürke harmoniáját
s mint elhervadt, okos, öreg varázsló,
fél illetni az élet gyenge fátylát,
jó szive, langyos, tiszta, kis üvegház
s mig hull a hó a hideg kis világon,
lankadoznak benn enyhe kék virágok
s kinn csúf havat legel a bárány, nyáron,
jó kis szerelmek langyos telelője
s min enyhén kis galambok szállnak átal,

a kis üvegház s álmok legelője
s rajt mindig lágy és aranygyapjas nyáj van,
füves kertecske s benn a beteg lélek
a kövér gyepen visszatér magához
s ha pillantását messze küldi mégis
okos s rövid láncot kötöz nyakához,
oh áldott és boldog örök kötöttség
s oh hálóba mélázó s szelid bárány
s oh oktalan és nyughatatlan lélek
ki rágsz örökkön kötötttséged láncán,
oh voltam én is nyugodalmas s boldog
s nyugtalan kézzel mégis csak illettem
kis életemnek gyenge, fínom fátylát
s ijedt szivem sok bús intése ellen
s ki szamaramon vígan lovagolva
mindig csak mentem, megálltam és néztem
és tovább mentem, mégis csak leszálltam,
bár szívem mondta szálljak le vagy mégsem,
leszálltam ime s bölcsből lett szerelmes
s az elaggottból ime ujra gyermek,
jaj ne vedd el, jó Istenem, ne verj meg,
kis nyugodalmát régi életemnek,
oh add vissza a boldog, régi láncot
ami elszakadt kínlódó nyakamról,
a boldogság kis kertjéhez kötötten
s én vígan szöktem akkor el magamtól
s most kis szivem szorongatott kis állat,

csak Hozzá óhajt már mint hűs patakra
kívánkozik a gyenge, lankadt szarvas
s csak sírok mért nem maradtam magamra
s csak topogok Utánna mint kis bárány
kit gyenge lánc köt egy kocsi farához,
oh mért kellett meglátnom s szomjuhoznom,
oh mért is engedett közel magához,
s siratva kis szamaram sírva mondom:
boldog csak az ki társtalan s magános,
magára marad testvérei közt is
és senkit közel nem enged magához.

VIRÁGOS TÖVISKOSZORU

BEVILACQUA BELLINONAK

Az én szivem hét kis tőr járta át
és megjártam a bús kálváriát
és hajadonfőtt és mezitláb
s hogy öt szép sebem vérem még eressze,
messziről int életem kis keresztje,
hajlott kereszt lágy dombon s felette enyhe hold,
leszögelt szomoruság rég nyugodalmas s holt
s mint délelőtti őszi nap már
mosolyogtatja a kerteket
s a szelid arany felnevet,
szívemben derüs őszi nap, már őszi napsugár nevet,
szívem dédelget, becéz és szeret
s mégis mint egy kis napos kertnek
világos ösvényén jár egy sötét pap,
úgy sétál benne néha még a bánat,
az ifjukori bús napok emléke
(szép vén fasor hol papok meditálnak
oh régi kedves ifjuság),
mikor szegény szivem az életet még élte,
már derüs, bölcs, szelid öreg és hajlotthátu

s a napfényen mosolyog mi megsüti kis hátát
és minden szava simogató kedves
s jó szeme mindig drága könnytől nedves
(oh könny sok édes és nehéz fürt drága mustja
s érett bora, aszu s nemes, ami soká állt)
egy jó öreg szív és két hű öreg szem
s én tudom most már tovább nem öregszem,
mit öregedhet az aki nem él,
mit öregedhet az aki nem él már
s csak mosolyog örök bús vándorlásán
az embereknek és e kis világnak
s kit nem bánt a világok változása,
évszakok fordulása, élet és halál
(hogy béke van vagy szörnyü háború még)
szép békéje örökös béke már rég,
fáradt szivemben drága, szép, arany derü
mosolyog már s kis angyalok nevetnek
s akiket mind szeretek és sajnálok,
én megbocsátok mind az embereknek
s a sok kis kedvesnek is kik szépek és szeretnek
és nem félnek s oly tisztán mosolyognak
s úgy jönnek mint kis galambok s bárányok,
jó kis testvérek (s ördögökké lesznek)
s oly enyhén szállok majd az Ur kezére
ha int az angyal (s oly készen talál),
mint egy hervadt, kis, békés, öreg szentnek
kedves kezére száll egy szelid madár.

PIETA

HORVÁT HENRIKNEK

«s akiért sirok s akiért a szivem fáj
s akiért a táj sir, a csillagok s az ég
s az angyal is s r s eltakarja arcát»

Sírjatok, akik még tudtok sírni, sírjatok
s engem is a halott kis gyermekkel az ölemben
sirassatok,
sirassátok fakó és sápadt arcom
s elhervadt két kezem
s mikben a könnyek kedves patakja nem szün
két szelid szegény szemem,
sirassátok kinek kés járta át
szelid, anyás s beteg szivét
oh fájdalom
s sirassátok kis gyenge gyerekem
kit nem adatott meg is tartanom:
szerelmemet, ki szívem gyenge méhéből fogant,
nemrég még terhes voltam tőle s világra alig hoztam
s íme már halott
sírjatok,
sirassatok jó kis testvérek, angyalok,

csak bennem élt s bennem mosolygott a szegényke
s csak bennem sápad túl jámbor s kis halálán
s gyenge ágyéka körül elhervad a kis kendő
és ő is hervadoz majd és elenyész szivembe
és nem megy majd a mennybe,
az elmúlásba megy be,
sírjatok,
sírjatok, oh jaj, szelid és megnyúlt arcu sopánkodó aggok
s ti jámbor asszonyok kik körülálltok minket
s akik még sírni tudtok
sírjatok,
az én fájdalmam mégis hiába legnagyobb
hisz én voltam szüléje s ő nékem gyermekem volt
s ha sokszor szólok is vagy szóltam volna erről,
bocsássatok meg és értsetek meg
és sirassatok,
nekem kedves s kis gyermekem:
a szerelmem, halott
és szük ölemből bús kis ravatal lett
s rajta pihen egy törött kék tekintet,
a gyermekem akiben kedvem tellett
(kicsi és félrebillent glóriás szent,
mondjatok rá egy csendes s szelid ament)
s sírjatok
s már szólithatjuk őt majd lágy arany trombitákkal
s fohászkodhatunk hozzá régi és szép imákkal
én mondom és hihettek az anyának szavában:

nem száll majd fel szivemben,
békés és bús sirjából,
egy uj s égibb életre
s nem száll fel majd a mennybe
kis enyhe s kék zászlóval
(s két feltartott lágy ujjal)
s nem fognak megszédülni a két jó katonák,
a két sötét s csendes őr: az álom és a bánat
s majd kezükből sem fog kiesni fegyverük ijedten,
mert aki jönne majd, hogy sírjának
nehéz kövét elhengergesse,
az angyal késni fog,
oh sírjatok akik még sírni tudtok,
sirassatok
s ti kik sötéten kuporogtok
a sulyos kő felett (mi nehezék a sírján)
oh jaj
s akárhogyan is sírtok sirató asszonyok,
fejetek a sötét gyász is hiába fedezi,
én mondom az anya: bizony hiába sirtok,
(minden virág elhervad és elmúlik minden szép)
hogy kár a szemekért s hogy mégis sírjatok
s tépjetek le egy lombot a szép s zöld borostyánról
s hajlitsatok belőle kis kedves koszorút
jó és lágy kezetekkel
és tegyük rá a gyermek sápadt s halott fejére,
(oh hova lesz a kiégett kék szemek enyhe kékje

s hajak bágyadt arannya hova lesz a világból)
a kisdednek fejére kiben szegény magamnak
igazi kedvem tellett
s kit el sohse felejtek
s kinek el nem jövendő kedves feltámadásán
szegény jó szemeimmel örökre sírhatok már
s az én fájdalmamnál nincs fájdalom nagyobb,
csak azt tudom,
sirassatok,
engem és a kis holtat
akinek egy egész kis s szűk koporsó se kellett,
sirassatok,
oh sopánkodó drága, öreg aggok
s oh asszonyok is ti szentek és jámbor életűek
a megtépett ruhákban és bús sötét kendőkben,
akiknek volt gyerekök avagy meg sem fogamzott
s akik látjátok szivem mérhetlen nagy fájdalmát,
keljetek föl s menjetek útatokra
(mert késő este van már
a csillagok alatt)
a völgybe le
és sírjatok.

SIRATÓ ÉNEK EZERKILENCSZÁZTIZENÖTBEN

**«oh jó pásztor állitsd meg most már őket,
sok tévedt, jó bárányod, a riadt nyájt,
sok csorba késük bus, gyilkos kedvétől
szánd s egymástól is, oh Uram, mentsd meg őket
Dicsőség az élőknek kik még élnek
s a holtaknak is akik elestek Uram, Dicsőség»**

Sírjatok akik még sírni tudtok
sírjatok
sirassátok akiknek két lábuk volt
s most már csak egy lábuk van,
sírjatok
sirassátok akiknek két szemök volt
s az egyik már halott,
sírjatok
sirassátok kiknek két jó erős kezök volt
s most már csak egy kezök van,
sírjatok
sirassátok akiknek gyermekök volt,
kényeztetett, szép s erős gyermekök volt
és nem adatott még is tartanok,
sírjatok

sírjatok azokért is kik láttak még amikor mentek
s most semmit sem látnak csak bánatuk,
sírjatok
sirassátok aki még csak meg sem holt
csak elveszett s kinek még koporsó se kellett,
sírjatok
sirassátok a sok szegény anyát
kinek öléből bús kis ravatal lett,
sírjatok
az ő fájdalmuknál nincs fájdalom nagyobb
szűk ölükben a sok halott gyerekkel,
kik megértitek szívük mérhetlen nagy fájdalmát,
jaj, sirassátok őket
sírjatok
sírjatok a sok szétfolyó drága vérér'
s a szünni nem akaró és szörnyű háboruér'
sírjatok
s szemetekben a könny patakja bé ne szünjön,
akik még sírni tudtok,
sírjatok
sírjatok azokér, kik békés s boldog holtak már
és lágy inyük közt enyhe kék virág lankadoz
s az élőkért akiknek élniök kell ilyenkor,
sírjatok
sirassátok a jó kis lovakat is
kik felborzolt sörénnyel és kifordult szemekkel,
már lassan hervadoznak a szép havas mezőkön,

sírjatok
sirassátok a feldúlt sok szelid s kedves tűzhelyt
mit lángok égettek fel s a sok ijedt kis asszonyt,
kik messze elszaladtak az égő kis házakból,
sírjatok
sirassátok akiknek ime semmijök sincsen,
tehenük elhajtották s karjukon gyermekükkel
s kis megterhelt szamárral (mindenük ami ráfért),
ki tudja hova mennek s mi lesz velük jó Isten,
sírjatok
sirassátok a sok kis kedves árvát,
szegény, kis, bús apátlant s kiket nagy kék sorokban
s bús cipőkben csoszogva apácák terelnek majd,
sírjatok
sirassátok a sok letiport s gyenge kis lányt,
kik szűk gyerekkezökben ringatják gyerekök majd
s korán bezárulnak jaj, törött, poros virágok,
sírjatok
sirassátok a sok bús s koszorutlan menyasszonyt,
kiknek szegény fejét nem fedezi be fátyol
majd s a halott jegyesre várhatnak ablakukból,
sírjatok
sirassátok mind az özvegyeket
hogy sötét s gyászos fátyluk hervadtan leng utánuk
s mint bús sötét apácák hosszu menetje mennek és
[fonnyadó kezökben
az emlékek gyertyája sápad s könnyezik folyton,

sírjatok
sírjatok, mert sok szép és régi templom
s kedves s a szívünkhöz nőtt város csak szürke rom már
és a kedves oltár is mindenikünk szivében,
hogy emberek vagyunk, testvéred és testvérem,
sírjatok
sirassátok akik már túl a rácson,
a furcsa kertben ülnek s a bús fűzek alatt,
sápadt és ijedt arccal s jó messzire maguktól,
sírjatok
sírjatok, mert az országutak mentén,
a határköveken vékonyka kis kendőkben,
kicsiny gyermekek ülnek s fáznak s szegény kezükben, kis
[batyut szorongatnak,
sírjatok
sirassátok a jámborka kis kecskét
hogy fenn a hegyeken, ijedtében szegényke, kétfejü
[gödölyét szült,
sírjatok
sírjatok, mert ha a csonkák menetje egyszer menne
vége sohase lenne s ha béna tagjaik nem volnának befödve,
ki tudna közülünk mégegyszer elaludni,
sírjatok
sírjatok, mert nem lesz már olyan végetlen vászon,
ami béfedezhetné majd mind a sebeket
a sok enyhe s fehér kifogy majd a világból,
sírjatok

sírjatok, mert a lágy és zöld mezőkön
több a kereszt már akár a temetőkön,
sírjatok
sírjatok, mert messze ment a jó pásztor
és csúf háború pusztit szegény s együgyü nyáján,
sírjatok
sírjatok, mert nem hagyják az élőket már élni
és a halottas kertek s kórházak mind bételtek,
sírjatok
sírjatok, mert túl ez időknek múlásán
majd rőt füvet legel a béke: a gyenge bárány
(csak rőt és rossz füvet szegény s ártatlan bárány),
sírjatok.

JÓ KIS SZOLGÁLÓ S MENNYBE MEGY

«és meg fogod majd látni, ki csendet
szerettél itt lenn,
hogy földi csendünkben hány sok kereplő
lármáz
s fenn csend lesz akkor is ha minden
angyal hárfáz
vagy citeráján játszik s ó harmoniumon
(és vékony ezüst sipon vagy kézi orgonáján)
s a chorál ami gyenge mellükből száll
szivedre
csak boldogságot hoz majd s csak mélyebb
s nagyobb csöndet
s örökre s zavartalan hallgathatod szived
majd,
kedves kicsiny megfáradt s boldogtalan kis
gyermek,
aki tönkre fogsz menni, hogy aztán
feltámadhass»

S ki minden férfiaknak hív szolgálója voltál
a szerelemben s nem volt tisztább kis cseléd nálad
(s aki olyan sápadt vagy s szűz mint oltári gyertya
viassza s egy kis bárány, kékszalagos juhocska
s kis meggyötört, merengő, ijedt és engedelmes
s kicsi csengője nyakán oly ártatlanul csenget)
s egész a szerelemből éltél s a szerelemnek
s kinek egyszerü szíve drága, terhelt kis öszvér
s hátát örökké nyomja az emlékek sok zsákja
(kedves szavak csomagja miket okos profánok

jó kis magukért mondtak s hogy szépen visszakapják)
s kedves és megfáradt vagy és sok vigasztalásra
avagy új szerelemre van szüksége Magadnak
s amin ellankadhatnál (gyenge s szelid mosollyal
s mint anyja szelid mellén megnyugszik gyenge kisded,
hogy jóllakott egészen) s kicsit meg is nyugodnál

Boldog vagy én mondom, mert tovább élsz s felejtesz,
s ha cselédsorban is mert élni olyan édes
s mert a szép kis időben enyhére fakul minden
s az uj élmény nyomán elmosódik az emlék
és életünk falán felejtett régi énünk,
csak egy kis s az időben elborult régi kép,
romokkal s enyhe holddal s nem is fáj nekünk jobban
mint régi kép ahogy fáj mert sötét egy kicsit,
ártalmatlan mégis már és elbágyadt és enyhe
és meddig is pihenne egy ily képen szemed,
ki drága s kis gyermek vagy és együgyü egészen
(s kinek csak fáj az emlék s úgy elmenne magától)
s ki révedten hallgatod szavam hogy kék szemed szép
s hogy mosolyod mi itt lenn nem tudjuk megfizetni,
csak szívünkben hordozni szemeid nefelejcsét s elbágyadt
[szőkeséged

(s ki most kedvesen ásitsz ha olvasod e verset
s a dícséretet Rólad s hitetlen mosolyogsz csak
és lankadt kis nyelveddel illeted vékony szádat

s nem sejted mert nem mondtam szívemben a szerelmet,
hogy kedves nyurgaságod drága mint egy kis őzé
s hogy vézna, gyenge lábad nyomát kis angyalok,
tipegő, csöpp lépteid nyomán némán megáldják
s hogy vékony s kis kezed felejthetetlen minékünk
ha költők is vagyunk s e földi téren élünk,

össze kellene állnunk körüled iskolába, kik még tanulni
vágyunk)

s mikor mondtam hogy nézd az angyalt a küszöbön
(enyhe bekötött fejjel s szép lábakkal mezitláb)
s aki annunciálni jött, semmit se láttál Te,
így mondtad legalább s hogy mit is kereshetne,
ki üres és fáradt vagy, egy angyal, épp tenálad,

oly kedves s együgyü vagy és ártatlan, én mondom
és olyan makulátlan mikor hiszed gonosz vagy
(s ezt önzetlen mondhatom hisz engem nem szeretsz
s amibe Istenem bele kell hogy nyugodjak
vagy mit is tehetnék mást, mégis itt emlitem meg,
hogy senkinek sem lehetsz e kis földi életben,
már aki nékem voltál s olyan semmi és minden,
Megbolygatóm és Muzsám és Megvigasztalóm
és akinél megálltam hogy elmondjak sok szépet
ami rég bennem volt már s mennyit nem mondtam el,
de hagyjuk ezt mert sírni nem volna érdemes

ez életben semmiért és elég öröm élni, jaj, hol is [hagytam el)
mondom oly makulátlan tiszta és együgyü vagy
hogy bizton meg fogod látni, amit majd meglátandnak,
minden együgyüek s mit a Koszorus Bárány
szelidségük fejében igért meg nékiek,
a Szép Igéreteknek Enyhe Országát hidd el
s be fogsz jutni bizony csakhogy nem itt e földön
Minden Paradicsomba s szép kis angyal leszel,
mikor megláttalak kedves fejed felett,
aranyos glóriádba volt régi s szép betükkel,
e néhány régi szép szó «Boldog Leend Bizony»
«s amért megszenvedett meg is vigasztalódik»

(meg fogsz vigasztalódni hogy mi is vár Reád ott,
hogy csupa vigasztaló ami a pergamensek
soraiban vagyon mit bontnak angyalok
s a szemmel való verést senki sem tudja ott
és nincsenek rossz álmok és régi álmoskönyved
nem kell mindig böngészned s nem fáraszt el kabala
s nem les rád minden sarkon száz kis eleven ördög,
s nem dulja fel napod egy rossz s olcsó plánéta,
a férfiak furcsákat tőled majd nem kivánnak
s hogy nem lettél-e beteg nem kell örökkön félned,
az égi ágyasházak párnái oly szelidek
s olyan enyhe és könnyü a szeretőknek teste)

S Mert Könnyebb Az Tevének Az Tű Fokán Átjutni
és itt egészen mindegy hogy egy avagy két púpú,
Mint Béjutni Az Mennyekbe A Meg Nem Szenvedettnek,
szeretned kell sokat még és oly sokat ölelni
s szenvedned is sokat még amig az égbe mész fel
s az Isten jobbján ülsz majd kis gyenge gyereke
és sokat is kell sírnod még sok kis éven által
s várni amig elhervadsz s lassan fonnyadozol
(ha csak előbb nem avat boldoggá egy betegség)

s ki szép voltál és kedves nem tudsz majd mosolyogni
csak torz grimaceba fut majd össze két ajakad
s tükreid eltöröd mind, hogy ne lássad magad,
aki megöregedtél s csak vénségedre lettél
magadra hagyatott s elhervadt, kis öreg
és milyen szép lesz akkor dagadt kis könnypárnákkal,
esdeklő és törött s kiégett kék szemed

s ki minden férfiaknak hív szolgálója voltál
s hűséges kis cseléd s tiszta a szerelemben
s kit mindenki elküldött ime mit is tehetne,
helyet hol is találna s ha akármeddig menne
s kezében kis batyúval és nedves kék szemekkel
s talán egy két forinttal a zsebkendődbe kötve
s egy kis kidobott cseléd bánatával szivedben,
elindulsz és mész csak mész az úton csendben szépen
s amig kiérsz egészen sötét mezőkön által

s a keresztek alatt is és keresztet vetsz szépen
és nem fogod majd látni hogy este lett feletted
és hogy a keskeny ösvény az égbe kanyarog,
csak egy távoli s enyhe elbágyadt kicsi fényt látsz,
és nem fogod majd tudni hogy im utadnak végén,
életedből kiértél, csak akkor ha az angyal
megfogja a kezed és szeliden vezet majd,
mint egy bus kis vak asszonyt vezet egy gyenge kis lány

s mig a bus bot kopog (s már békésen s egykedvün
csoszogsz utánna lassan) messziről feléd enyhül

megszűrt szép muzsikája sok égi hangszereknek
a Boldogoknak száján s valami olyan enyhe,
ami eltölt majd Téged s ha egész odaértél,
a trombitáknak láttán a sok arany a kéken
s az egész menyországnak szép arany gothikáján
(s sűrű kis csillagokkal ókék mennyezetén)
az angyaloknak gyenge, lengő, virágos fátylán,
a szentek carminszin és méregzöld ruháján
s a tonsurák ezüstjén mit Angelico látott
(aki szintén Beato avagy magyarul Boldog)
s hogy angyalok dalolnak ó hangjegyfüzetekből

s a szentek seregébe mig feléd száll a hír majd
s bim bam bim bim bam bim bam
kedves kicsi harangok kondulnak (majd feletted

és mindig folyton újak (szép enyhén összefolyva
sok esteli angelus (és folyton csak azt mondják)
s azt harangozzák mindig, minek is volt jó élni
s a szerelemben lenni örökkön kis cselédnek
(minek is volt, születni erre a rossz világra)

s Te szépen csendben ballagsz és bolongatsz fejeddel
amig két fiuangyal egy kapunál megállit
s szelid kezével int hogy itten térdeljél le
(s izmos s erős lábakkal később tovább vezet majd),

sok bömbölő aranyból tudod majd meg hogy ime
kezdődik az itélet hogy döntsenek terólad
s mind az égi polgárok eljönnek s mind a szentek
a nagy kapu elé ami majd meg fog nyílni
(s min az Isten szeme tündöklik szinaranyból)
s csodálkozol kis ábrándos majd tágranyílt szemekkel
s kis batyudat letéve összeteszed kezed,

mert ime elérkeztél az Istennek elébe...

EGY KIS FRATER ÉNEKESKÖNYVÉBE IRVA TALÁLTATOTT

SZOMORY DEZSŐNEK

«oh hogy fogom lerázni én szegény a szivemről,
a sok kék nefelejcsek alélt mennyei kékjét,
ami szemedből hullt rá, két irgalmas kék szemből
s mik oly jók és szelidek mint szent Tereziáé»

S én aki életem majd a jó s kicsiny szenteknek
csendes kis halálával végzem e földi téren
s ha szép lassan lepergett már majd a homokóra,
mi lesz ha elmegyek kis életemmel mit nem éltem,
mint ők kik sötét dómok mélyében könyörögnek
(hova lesz mit nem éltem sok derüs szép napom,
ha lefekszem ágyamba amit rég vetettem meg)
s ki épp olyan hervadt vagyok mint egy pap a napon
és sohsem is mozdulnék meg életem szürkeségén
s ha szép napjaim is sötét fákhoz kötötten
nyilakkal általlővék mint a szegény Sebestyén,
a gondoknak nyilával s amelyek mérgesek mind
(és olyan sűrűn jönnek és olyan szüntelen,

ellenük mit is tehetnék hátrakötött kezekkel)
s kinek hogy szenvedett Te adtad im a kendőt,
hogy szomoru szép arcát rányomja szép emlékül,
kis Veronika kedves és lágy és enyhe, kendős
(jó és jámbor kis lélek és kedves kis hugocska)
s ki Téged festettelek mint az evangyelista
Lukács aranyalapra és enyhe szép szinekkel
festette a Madonnát s épp olyan áhitattal
s épp úgy örök emlékül és én is csak az voltam,
egy alázatos, jámbor s bőráncu kámzsás festő
s ki összetett kezekkel sokat is imádkoztam
és néha térdelve is (s mert oly üresek s untak
mind a régi imák) egész új s szép szavakkal
s enyhén, sóhajtva mondtam, ha nehéz volt szivem:

«hogy menj el tőlem Gyermek, hogy menj el és ne menj el
s hogy hagyj magamra most már csendes kis életemmel
s ha akármilyen szép is minden iniciálé,
mit könyvembe befestek Veled való napomból,
szelid emlékezésül s mi itt marad belőlem
s mutatja majd hogy éltem én is e kis világon
s hogy jámbor krónikás mit lehetett felirtam
s hozzá képet festettem s amilyet éppen tudtam
s mindig csak azt éreztem hogy napjaim lemúlnak
s hogy kis életem lassan csak elmulik felettem
s huszonöt évvel agg megyek ki a világból,
az elfogyó délutánt sajnáltam és szerettem

s félve kérdeztem este mit is csináltam aznap
s hogy életem nyoma maradt e valamin
s ha életemet élni soha bele nem kezdtem

s Te akit szemem elé úgy emeltem magamnak
s olyan játékos kedvvel mint egy kristályt a gyermek
és úgy tudtam örülni minden kicsi örömnek
ami Terajtad át ért, kis csiszolt üvegen
s mint ifju a patakra úgy hajoltam fölébed
s szemeid szép vizében fájó magam néztem csak
s egész meg is igéztem, megöleltem s megírtam,
én magamat imádó, szegény s elkárhozott,
bús földi nők közt, kis szelid égi angyal
bevallom ime itten és hihetsz is szavamban:
mégis csak szép aranylánc voltál az én nyakamban

és mert a szerelemből biztos, hogy szenvedés lesz,
a szenvedés s szerelem oly egyforma két nővérek
és mindig szépen együtt mennek s karöltve járnak
(oly kedves méla szájuk s arcuk is oly egyforma,
mint két ikertestvérnek Burne Jones egyik képén)
s mig nem vagyok «szerelmes» ments meg engem még Tőled
és jövendő magamtól mert szenvedni nem tudnék
s amig elmenned könnyü és szivem sem nehéz még,
hogy ujra élhessem a régi életem majd,
ami már szép volt, csendes és derüs és magános
s tünő lábadnak útján majd szemeim kisérnek

s enyhíti feledés kedves örök emléked»

és Akinek én voltam a hívek kisded nyája
és mind a búcsusok kik itt lenn felkerestek,
Te nem mentél el mindjárt és szavaim szerint
(s oh mit is tettem volna ha mindjárt mégis elmész)
s alázatos és enyhe szelid és szép szemedben,
az engem üdvözítő ostyával és kehellyel
(s ha sokszor mondtam is: tudom nem vagyok méltó,
az ostyára s Teréd o hostia salutaris),
Te lehajoltál hozzám s szeplőtelen kezeddel
s szép szavak malasztjával simogattál meg engem
s mint egy egész kis angyal olyan jó s szelid voltál
és mellettem maradtál tünő kicsi időmben,
mig megírtalak Téged, akit nagyon szerettem

Bocsásd meg szerelmemet, Dicsértessél és Amen.

ÉS ITT KEZDŐDIK AZ ARANY LEGENDA

»s mert testét nem nyomta le földi suly már,
gyengéd lelkével messze szállhatott . . .«

S az Istennek szegénnye aki egy szál kis ingben
távozik ime Tőled és vígan dudorászva,
ki szívében oly gazdag mire volna ruhája
s szegény és kis magát imáidba ajánlva,
ellankadt vándorló s boldog boldogtalan,
az antik Padovába megy el fehér barátnak

tán hallottad már hírét az antik Padovának
s hogy milyen szép kis dombon áll ottan a monostor

oh minden szép dícséret kevés Itáliának,
a drága meleg kék égért mi fejünk fedezi
s azért az egészen kis s elbágyadt napsugárért
szelid lankák felett mit Perugino látott
s a vékony kedves fákon s enyhe zöld dombokon
s mit a fehér barát lát csendben gondolkodón

(egy kis zsámolyon ülve s ölébe tett kezekkel),
a táj felett hová kinéz az ó monostor

s amin pihen szemem majd s öreg és fáradt gyermek,
csendes kis szemlélődő s sokat szorongatott,
végre kinyujtózhatom a végtelen nagy csendben
(az élet engem mindig épp hogy csak elfárasztott
s ha sohasem is éltem s nem születtem csak nézni
s ölembe hullt kezekkel hervadni tétován)
s öreg fák árnyékában majd a monostorkertben

még nem mentem el látod de bizton elmegyek

s régi és szép könyvekből beszélek majd Veled
s szüntelen olvasva a sok jó s régi példát
gondolok vissza majd Rád, jámbor, kis szelid s méla,
egy öreg kövön ülve és csendes tünődésben
és emlékektől terhes nehéz s szegény fejem,
sápadt állam alatt kezemmel támasztva meg

igy ült tán Ágoston egy régi fa alatt
s boltíveknek alatta a monostortornácon
s olvasta jó szent Pálnak hosszú epistoláját
a Romabeliekhez s szelid és szép szeme,
fel is nézhetett sokszor az ódon kapcsos könyvből

s ha régi életének kísértő rossz órái

s ha akármilyen szépen szóltak is oldalak
az Atyáról, Fiuról s Szentlélek Galambjáról
jámbor olvasmányától messzire el is vitték,

megnyugosztalta mindig amit kinn túl a rácson,
a kis világból látott a derüs szép olasz táj

a messzi cyprusok közt a régi hamvveder
s a kedves kis romok az enyhe zöld campagnán

(a mosónék dala a kis pataknak alján)

a sok kis csacsifogat jámborka kis csengői
s a békén üldögélő napernyős kocsisok

s az utánuk szállongó lágy porfelhőbe bámult,
a békés napsütésben vagy csendesen figyelt
a madár énekére feje felett az ágon,

és mint az aki rab lett saját akaratából
(s elválasztó falát emelték angyalok)
és a szíve szerint ki sohasem is vágyott,
csendes kis életéből és csendes cellájából
(és szép lassan elhervad a tünő kis időben)
s arca a rács mögött már szeliden sápadoz,

ha én elmegyek egyszer s itthagyom a világot

s a vastag és magas fal elválaszt tőletek
s a jó fehér fivérek kis testvére leszek
és olyan messze Tőled szépen hervadozok,

aki gondol Veled tudod-e majd ki volt az,

a szép vén fa alatt s a virágos gyepen,
a fejét megtámasztva sápadt s vékony kezével,
egy mohos kövön ülve ölében régi könyvvel
s a könyvéből kinézve olyan messzire néz el,

tudod-e majd ki volt az ki Téged szeretett

s mélyfülkéjü kicsi, vasrácsos ablakokkal,
kinek háta megett szürkül a kis monostor
s ki szereti a kertben ott a sok kis virágot,
mit barátok neveltek türelmes jó kezekkel
s a kert üres ösvényén s indáján a repkénynek
kinek szeme kalandoz s régi latin betüin,
a csonka sírköveknek mik mögött benn a falban,
az Urban béfordult szerzetesek pihennek

s kinek kezére szállnak ott a szelid galambok

s ki az ki mindig írja emlékeinek könyvét
és lúdtollal kezében szemével ég felé néz
s a könyvesszoba szentképes goth ablakján mereng,

vagy összetett kezekkel gondol Rád térdeplőjén

s hogy mit imádkozik azt ki is mondaná meg,

jó kis nővér s hugocska tudod-e hogy ki voltam,

ki áhitatos voltam s ha világi is mindjárt,
egy jámbor szentképfestő s ha ki is nevetett
s magános mint egy csillag avagy egy tiszta költő
(szentéletü profán, mindig beteg s szerelmes)
s aki hamar elhervadt mert nagyon szeretett,
egy gyarló miniator és mi is lehetett más,
mint egy ellankadt vándor s ha örökkön mosolygó,
derüs s megértő bölcs is csak megfáradt zarándok,
egy hívő és hitetlen s mik is lehetnénk mások,
egy szem por a nagy porban mi is lehet az ember
s ha százszor is a fákkal s madarakkal beszélget
s megfejti és megérti minden dolgoknak mélyét
(s a Szentlélek leszáll rá így mondják régi könyvek
s az Ur fényességétől telik is meg egészen)

a csendben és magányban ami majd ott körülvesz
s a mi olyan mélységes hogy szinte egész szent már,
mondom majd szavak nélkül szegény kis fáradt, csendes:

«csak nehéz árnyék voltam világos szép ruhádon,
de mégis csak én voltam aki szeretett Téged

és aki nyakába vett kis bárányt leggyengébbet,
kedves és gyámoltalan ijedt s árva kis bárányt,
jó pásztori nyakába s kis kezedet úgy fogta
mint bárány gyenge lábát s szép szavakkal becézett
s aki csak vigyázott Rád és úgy kényeztetett
(és mindig igy szólitott Kis Gyerekem s Angyalka)»

s Te voltál egyedül kit sápadt homlokán,
bús szerzetesi csókom illetett s kit szivemben
szép emlékül viszek majd magammal a világból

s kinek képe alatt csendes kis életemben,
messzire vitt szivemben a kámzsának alatta,
örökre mindig pislog az áhitat kis mécse
(mint kis boltok homályán a szentképek alatt),
s olajja sohse fogy el titkos kezek élesztik
s nem hagyják elaludni az éveknek homályán
s mint útszéli sötét, elborult, régi képek
elött örökre hervad a mécs, virág s a gyertya
s a kegyeletből rátett szép gyöngyházolvasót,
illetni ki is merné s ott is marad mindétig,

épp úgy megmarad minden szép kis képed alatt,
annak a szivében is, aki majd ott a kertben
a régi fa alatt ül és csendben hervadoz,

egy régi szép kövön és megtámasztott fejjel

s csak ül és ül és néz csak s mindig emlékezik

s sok gondja messze jár majd az ölében a könyvtől
(igaz sajnálkozónak s életed siratónak
és akinek megmondtad milyen boldogtalan vagy)

s aki mindent megérzett mi nehéz s hervadás szag,
céltalan a világon s mit kikezd az enyészet
s szomoru, szegény, szürke és sajnálni való
s a halálnak van szánva, minden morbid szépséget

és igy vett észre Téged, a sápadtarcu jó

s aki már hervadozó szépségedet siratja
(hogy szép s beteg virág vagy és hiábavaló)
és mindig arra gondol hogy minek is születni
s hogy minek is élnie ha minden csak mulandó
(ha ami itt lenn vár ránk csak csendes hervadás)
s ha csak az égi szépség valóban maradandó
s hogy az égi szépséget mért nem mindenek tudják,
hogy mért nem marad itt lenn földünkön mosolyod
s megnyugszik csak mert tudja hogy a Paradicsomba,
az Isten kis kertjében (s az ő fáradt szivében)
Te tovább mosolyogsz

s messze a völgybe néző s vakon meredező szem
(oly sok minden fáj benne nagy nyugalma alatt is)

s igy szól majd hozzá: «Béke» az enyhe táj s a
[csend is

s szerencséjét sem siratja s hogy nem volt fiatal
s hogy a jótékony fátyolt sohsem emelte fel,
nem merte felemelni avagy nem is akarta

(és aki tudott sírni s meg is vigasztalódni,
gyengéd és szomoru, úgy sápadoz már itten,
mint sápad elefántcsont az időben s pergamen)

sápadt busongó árny a régi fa alatt

s akit korán megejtett a monostor varázsa

(már húszéves korába volt kis elfáradott
s elhagyatott és árva s szerelmes a magányba
s fáradt kezével intő: «bizony nem érdemes»)

s virágok közt hervad a kis monostorkertbe

s szegény kis élete igy múlik el felette
s elmúlik sápadt arca s szép álmodó szeme
kiréved a világból örök emlékezésben
s a két keze elhervad szűk kicsike ölében,

oly ifju még szegényke s olyan nagyon öreg lett

(töretlen hittel vén s tört szívvel szelid gyermek)

s örök nyugodtan ül csak és tünődik magában

mindig csak űl és néz csak sohasem is ébred fel
s csak alszik vak szemekkel szegény elfáradott
és ölében a könyvvel (a fakó vén betükkel
s piros iniciálékkal) a sok szép legendával,
mit életéből írt meg, régi napjaiból

s amikre emlékezni a monostorba ment el

sok emléke nehéz volt és mindig nehezebb lett
s szegény kicsi soványka mindig csak álmosabb lett
s lankadt feje lebillent s keze elaludott

s most úgy ül a kövön mint egy elszunnyadott
s égig ragadtatott akit az Ur ölelt meg
(s mint akit megejtettek szép égi visioi)
s egy édes látomásban messzire ballagott

s szeme már csak ottan jár a szép örök mezőkön

s nem látja a vidéket, a völgyet kis házakkal
(s hogy milyen szép kis dombon áll is a kis monostor)

s nem hallja majd a tájról a kedves alkonyatban,

az apró kápolnákban megcsendülő harangot,
a sok giling galangot enyhe kicsi angelust

és árnyékát megnőni nem látja s hogy a szél
már halkan morzsolgatja nagyszemü olvasóját

nem hallja s bőgését sem a jámbor teheneknek
s a völgyből hazatérő csorda kedves kolompját
és hogy a jó kis pásztor hozzájuk mit beszél

(s az ijedt báránykáknak panaszos bégetését)

s a fáradt búcsusoknak együgyü énekét sem,
hogy zászlókkal s gyertyákkal s ősz fejjel hajadonfőtt
(s virágos keresztekkel, oly enyhén leg utánnuk
mint lágy szalag a szélben egy sötét kicsi fátyol)
s hervadt kis asszonyokkal erre vonulnak el

s a patakról megtérő mezitlábas mosónék
vidám beszélgetését fejükön a kosárral

s őszecske jámbor aggok s asszonyok csoszogását

s egykedvü kopogását némely vakok botjának
(kiket szőke kislányok kísérnek a misére)

s a kertbe kiszürődő enyhe orgonaszót sem,

a csöpp kis kápolnából s együgyü, tiszta, vékony,
(sopránon szólaló, andante s vékony sípon)
szép Ave Mariát a gyerekek szájából

s amire letérdelnek a sok kis csengetést

a Boldogságos Szűznek latin litániáját

s a csonka öreg koldus elnyujtott énekét sem
(kezében olvasóval)
s csendes siránkozását: «Szegényke jó kis Jézus»
a templom lépcsején

és nem fogja majd látni végén a vecsernyének,
szép kis processióját a fehér fivéreknek
a kápolnaajtóból,

nem tudja hogy este lett és bealkonyodott

s hogy tücskök cirpelnek már a kert kedves homályán
(s nappali rejtekükből elébujtak az árnyak)

s nem érzi édességét a tiszta bodzaszagnak

s nem hallja kongatását a vén óratoronynak
hogy elüti a nyolcat

s egy távoli szökőkút kis enyhe csobogását

s az enyhe hivogató kis vacsoraharangot

és semmiről se tud már s szép csendben lankadoz

s Giottot is elfelejti amit úgy szeretett
a kápolnafalon
s a nagy harangtornyokban a sok öreg harangot
s a tájt amit keretbe foglal a cellaablak,

igaz magános már s igaz elhagyatott

s a saját kis szivében messzire ment magától
s a végtelen nagy csendben egészen elveszett
(és elfelejtett mindent a rossz kicsi világból)

s szelid és jó szemekkel a csillagokba bámul

s széke a vacsoránál majd üressen fog maradni
a refektoriumban s bizton soká is várják,
mert hogy talán elkésett a jó fehér fivérek
s kérdezgetik egymástól hogy hol is látták őtet

s cellája térdeplőjén s az elborult tornácon,
a vén könyvesszobában s mindenütt keresik
(s szétszóródva kutatnak a nagy kőlapokon,

kis enyhe szelid árnyak a boltíveknek árnyán)
mindenütt és a kertben
s a régi fa alatt
a szelid holdsütésben szépen meg is találják

és enni hivogatják derüs mosolygó arccal,
szelid fehér fivérek a jó kicsi tünődőt,
hisz angelus is volt már s be is alkonyodott
és szólongatják lágyan, jó kis alázatost
s kérik hogy hagyná abba már kegyes olvasmányát,

de ő nem felel bizony és szavukat sem hallja
s talán most is «emlékszik» s ha nehezebben is
s enyhe szelid szemekkel csak néz maga elébe,

csak néz lemúlt kicsi és csendes életébe

s hogy lábujjhegyen egész a közelibe mennek
s szép csendesen sorjában a kis fehér barátok,
mind oly boldogan nézik s most már mind meg is
értik,
hogy szelid kis fivérük bizony elaludott
s sohase is ébred fel (vissza se igen jön már,
olyan messzire ment el az ölében a könyvtől,
hogy visszajönni már csak nehezére esne)

s tonsuráját csodálják hogy délután megőszült

s szelid ezüstre enyhült s hogy egészen elhervadt
az ölében a könyv is

s most mind suttogva mondják és csak magukban inkább
«beteg kialvó kis láng, fáradt kilobbanó mécs
volt szegényke és mindég az ég felé kitárt kéz
s igen alázatos»

s némely öreg barátok akiknek látóbb s jobb szem
adatott már látják is a nyitott szemü alvó,
lehullt halvány csillagját soványka kis lábánál
és glóriáját lankadt s szelid feje felett

és hogy a háta megett az angyalnak kezéből,
szegény hervadozóhoz, lehajol a jó Kisded
s hogy rámosolyog
(s kicsi és lágy kezével enyhén illeti állát)

s hogy már a repkény kezdi befutni sápadt lábát,
szegény mezítlen lábát az aranyos sarukban

s mind lehajolnak hozzá s sorjában megcsókolják
és mind megölelik és csendben letérdelve
szelid imákat mondnak
s szépen keresztet vetve sorjában eltávoznak

s hajnalig ülni hagyják elaludt kis testvérük,

csak két fiatal fivér marad ott még térdelve
(összekulcsolt kezekkel s a földig hajtott fejjel)

s halkan remeg szájukról a latin siralom

«Mirabilia Testimonia Tua Ideo Scrutata
Est Ea Anima Mea»
«De Profundis Clamavi Ad Te Domine
Exaudi Vocem Mea»

és reggel majd az angyal aki velük virrasztott,
egy liliomot tesz a kis fivér kezébe
s enyhén megkonditja a legkissebb harangot

s a falvakból a völgyben a messzi kis házakból,
mind csendesen elindul a sok kis öregasszony,
(mert bizony nékik szólnak a hajnali harangok)
a kopott nagy kendőkben s kezükön kis kosárral
s egy régi régi kapcsos kis öreg imakönyvvel

s majd ámulva megállnak s ráncos kis hervadt arcuk
félőn néz be a rácson s keresztet vetnek csendben
s ijedten összebujnak s vén gyöngyházolvasójuk
suttogva morzsolgatják s meghajtott fejjel mondják
és inkább csak maguknak s jámboran:
Dícsértessék

(az Uri Jézus Krisztus s kik Ő Benne pihennek)

és szép csendesen várnak mig a kapu kitárul

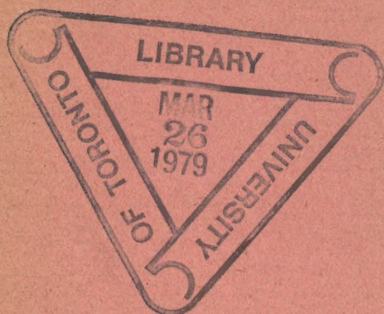
ÉS ITTEN VÉGE IS VAN AZ ARANY LEGENDÁNAK

Az Istennek Nevében Ki Megsegitett Engem,
Hogy Könyvem Béfejezzem Kilencszáztizenötben
S Egy Angyalt Küldött Hozzám, Ki Diktálta Mint Irtam
S A Kezem Is Vezette Ez Evangeliomban,
Dicsőség Néki. Amen.

TARTALOM

NYOMATOTT A
PALLAS RÉSZVÉNYTÁRSASÁG NYOMDÁJA
BETŰIVEL
EZERKILENCSZÁZTIZENHAT ÁPRILIS HAVÁBAN

LIBRARY
MAR
26
1979
UNIVERSITY
OF TORONTO

PLEA

CARDS OR

UNIVERSIT

hur
udvozlet

Keleti, Arthur
Angyali udvozlet

ÁRA 3·40 KOR.

